

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: III Kž 3/2019-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca Ileana Vinja kao predsjednice vijeća, te Ranka Marijana, Melite Božičević-Grbić, dr. sc. Marina Mrčele doc. i Dražena Tripala, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Maje Ivanović Stilinović kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. E. A. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 111. toč. 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“, broj 125/11., 144/12., 56/15. i 61/15. – dalje: KZ/11.) odlučujući o žalbi opt. E. A., podnesenoj protiv drugostupanjske presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. veljače 2019., broj I Kž-60/2018, u sjednici održanoj 20. veljače 2020., u prisutnosti u javnom dijelu opt. E. A. i njegovog branitelja B. K., odvjetnika iz V.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se žalba opt. E. A. kao neosnovana, te se potvrđuje drugostupanjska presuda.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, prihvaćena je žalba državnog odvjetnika i preinačena prvostupanjska presuda u odluci o kazni opt. E. A. i opt. I. Č.. O. E. A. je, za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. KZ/11., osuđen na kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju dvadeset i pet godina, u koju se kaznu, na temelju čl. 54. KZ/11., uračunava vrijeme uhićenja i istražnog zatvora od 20. siječnja 2016. pa nadalje. Opt. I. Č. je, za kazneno djelo iz čl. 111. toč. 4. KZ/11., osuđen na kaznu zatvora u trajanju dvadeset godina, u koju se kaznu, na temelju čl. 54. KZ/11., uračunava vrijeme uhićenja i istražnog zatvora od 21. siječnja 2016. pa nadalje. Istom presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, žalbe opt. E. A. i opt. I. Č. odbijene su kao neosnovane, te je u ostalom pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđena prvostupanjska presuda Županijskog suda u Varaždinu.

Protiv ove drugostupanjske presude, žalbu je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, kao trećestupanjskom sudu, podnio opt. E. A., putem branitelja B. K., odvjetnika iz V. „iz svih žalbenih razloga“, s prijedlogom ukinuti pobijanu presudu u cijelosti i vratiti predmet na ponovni postupak prvostupanjskom sudu.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Na temelju čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14. i 70/17.) spis je dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

U skladu s odredbom čl. 475. st. 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“, broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/019. – dalje: ZKP/08.) o sjednici vijeća su obaviješteni opt. E. A. i branitelj B. K., jer su to zahtijevali. Sjednici su prisustvovali opt. E. A., putem audio video uređaja, i njegov branitelj B. K..

Žalba je neosnovana.

Suprotno žalbenim navodima, u pobijanoj presudi nema proturječnosti, a Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, označio je jasne razloge na kojima se zasniva njegova presuda. U pobijanoj presudi su ocijenjeni svi žalbeni navodi i označeni dokazi na temelju kojih proizlazi zaključak da su opt. E. A. i opt. I. Č., zajedno, počinili kazneno djelo kako je to i utvrđeno u prvostupanjskoj presudi. Isto tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, jasno je obrazložio na osnovu kojih odlučnih činjenica je izveden takav zaključak.

Nije u pravu opt. E. A. kada tvrdi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08. Nije u pravu kada tvrdi da je zapisnik i snimka prvog ispitivanja opt. I. Č. nezakonit dokaz, jer da je državna odvjetnica ispitivanje tog optuženika, koji je bio u apstinencijskoj krizi, provela protivno čl. 276. st. 5. ZKP-a, obmanjujući ga da „... ispitivanje mora biti danas ...“.

Nasuprot takvoj žalbenoj tvrdnji, pravilno je utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, kako se radi o zakonitom ispitivanju optuženika. Prije prvog ispitivanja od strane državnog odvjetnika, opt. I. Č. je bila uručena pouka o pravima, koja se odnosila na postojanje osnova sumnje na počinjenje kaznenog djela teškog ubojstva, iz čl. 111. toč. 4. KZ/11, na štetu ošt. J. M., sa odgovarajućim činjeničnim opisom za to kazneno djelo i sa obavijesti da nije dužan iznijeti svoju obranu (list 222 spisa). Ovaj je optuženik, prije iznošenja obrane u prisutnosti branitelja, jasno, iskazao kako je razumio pouku o pravima (list 226 spisa). Iz sadržaja zapisnika i snimke prvog ispitivanja proizlazi da je opt. I. Č. izjavio kako je razumio pisanu pouku o pravima, da se konzultirao sa svojim braniteljem o načinu obrane, te želi iznijeti svoju obranu. To što mu je državna odvjetnica, nakon toga, predočila da ona ima rok od 16 sati u kojem ga mora ispitati, ne znači da ga je time obmanula i da je opt. I. Č. morao iznijeti obranu i odgovarati na pitanja. Kao što je već navedeno, optuženik je bio obaviješten da nije dužan iznijeti svoju obranu, niti odgovarati na pitanja. Mogao je, dakle, odabrati obranu šutnjom, ali to nije učinio već je, nakon svih upozorenja i nakon konzultacije sa svojim braniteljem, obranu iznio slobodno i spontano.

Vještaci dr. I. S. R. i dr. A. B. su zaključili da su kod opt. I. Č., u vrijeme prvog ispitivanja, mogli postojati simptomi blaže apstinencijske krize, ali da nije bio pod utjecajem opojnih sredstava. Vještakinja dr. I. S. R. je navela kako je opt. I. Č., neovisno o postojanju simptoma blaže apstinencijske krize, bio sposoban iznositi svoju obranu. Vještak dr. A. B. je zaključio da kod opt. Č., tijekom prvog ispitivanja od strane državnog odvjetnika, nisu postojali elementi koji bi značajnije utjecali na njegovu sposobnost davanja vjerodostojnog

iskaza. Uostalom, takav zaključak proizlazi iz suvislog, koncentriranog i logičnog iznošenja obrane opt. I. Č., pred državnim odvjetnikom.

Opt. E. A. ustraje i u svojoj žalbenoj tvrdnji o bitnoj povredi odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08., jer se pobijana presuda temelji „... isključivo i jedino ...“ na nekonfrontiranim iskazima, čime je povrijeđeno pravo obrane ovog optuženika.

Žalitelj nije u pravu kada tvrdi da su iskazi svjedoka D. Ž. i M. K., „... nekonfrontirani iskazi dani kod državnog odvjetnika ...“. Naime, ovi su svjedoci ispitani u kontradiktornom postupku na raspravi (list 957-964 spisa). Njihovi iskazi sa rasprave, a na koje se poziva Vrhovni sud Republike Hrvatske u pobijanoj presudi jednako kao i prvostupanjski sud u svojoj presudi, očito, nemaju svojstvo nekonfrontiranih dokaza. Međutim, obrana opt. I. Č., kada opširno, jasno i nedvojbeno priznaje kako je, zajedno s opt. E. A., počinio kazneno djelo teškog ubojstva na štetu ošt. J. M., doista, predstavlja nekonfrontirani iskaz. Činjenica da je iskaz dan od suoptuženika a ne svjedoka, u ovoj procesnoj situaciji, nema relevantno značenja. Prvom ispitivanju opt. I. Č. nisu bili nazočni, niti su o njemu bili obaviješteni, ni opt. A. niti njegov branitelj. Obrana E. A. nije imala prilike postavljati pitanja ni na raspravi, budući je opt. Č. odbio iznositi obranu i odgovarati na pitanja.

Međutim, pravilno je utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, kako su tijekom postupka izvedeni i drugi dokazi, koji s jedne strane, snažno, potvrđuju vjerodostojnost i istinitost iznesenih činjeničnih tvrdnji opt. Č., a s druge strane i sami po sebi ukazuju na opt. A. kao začetnika ideje o počinjenju kaznenog djela na štetu ošt. M. i kao supočinitelja istog tog kaznenog djela.

Žalitelj ignorira činjenicu kako za ocjenu vjerodostojnosti nekonfrontiranog iskaza vrijedi pravilo „isključivo ili u odlučujućoj mjeri“. Naime, osuda se ne smije temeljiti isključivo ili u odlučujućoj mjeri na nekonfrontiranom iskazu. „Isključivo“ označava situaciju kada je riječ o jedinom dokazu koji je temelj osude, a „u odlučujućoj mjeri“ znači da je dokaz takve važnosti ili značaja da je presudan (krucijalan) za osudu. Procjena radi li se o odlučujućem dokazu ovisi o jačini drugih, podupirajućih dokaza. Ukoliko su ti dokazi snažniji i u većem broju, utoliko nekonfrontirani iskaz nije odlučujući.

Kako to proizlazi iz opsežno provedenog dokaznog postupka, obrana opt. I. Č. nije isključivi niti ima svojstvo odlučujućeg dokaza za osudu opt. A.. Postoje i drugi dokazi, izvedeni u kontradiktornom postupku na raspravi, koji nedvosmisleno ukazuju na zaključak da je opt. E. A., zajedno sa opt. I. Č., počinio odnosno kazneno djelo. Ti dokazi snažno i u većem broju podupiru obranu opt. Č., koju je iznio tijekom prvog ispitivanja od strane državnog odvjetnika, uslijed čega takva njegova obrana nema ekskluzivitet koji je bio presudan za osudu, o čemu će kasnije biti više riječi.

Opt. E. A. nije u pravu kada tvrdi da je ostvarene bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 2. ZKP/08., jer da se presuda temelji na nezakonitom dokazu, odnosno na „dokumentu“ koji ne sadrži sve elemente Zapisnika o obdukciji. Premda žalitelj nije uspio argumentirati zašto smatra da bi se radilo o nezakonitom dokazu, za napomenuti je kako iz spisa predmeta proizlazi da je na temelju naloga državnog odvjetnika, 19. siječnja 2016., bio proveden pregled i obdukcija mrtvog tijela ošt. J. M. (list 383 spisa). Obdukciju je poduzela dr. A. K., specijalist patologije i sudske medicine, koja je 21. siječnja 2016. izradila i pisani

nalaz i mišljenje (listovi 141-145 spisa). Kada se radi o sumnji na nasilnu smrt, kao što je to ovdje bio slučaj, iz očitovanja Županijske bolnice Č., proizlazi da se tada izrađuje nalaz i mišljenje, a ne zasebni zapisnik o obdukciji, te u konkretnom slučaju pisani nalaz i mišljenje dr. A. K. sadrži i elemente zapisnika o obdukciji.

S obzirom da žalitelj osporava i utvrđeni uzrok smrti ošt. J. M., o tome će kasnije biti više riječi.

Nije u pravu opt. E. A. kada se žali zbog povrede kaznenog zakona. Žalitelj ne navodi koju povredu kaznenog zakona ima u vidu, tek se iz sadržaja žalbe može zaključiti kako smatra da se presuda temelji na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju. To što smatra da u njegovim postupcima nema svih obilježja kaznenog djela za koje je proglašen krivim i pri tome pobija valjanost utvrđenog činjeničnog stanja, ne opravdava ovaj žalbeni osnov.

Suprotno žalbenim navodima opt. E. A., činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno. Zaključci prvostupanjskog suda, zasnovani na pravilnoj ocjeni vjerodostojnosti iskaza ispitanih osoba i zaključci zasnovani na ocjeni svih ostalih izvedenih dokaza, su logični, zakoniti i pravilni. Uslijed navedenog su i zaključci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, o postojanju odlučnih činjenica čvrsto utemeljeni na izvedenim dokazima.

Nasuprot tvrdnji žalitelja, pravilno je utvrđenje kako je uzrok smrti ošt. J. M. gušenje, uslijed začepljenja nosa i usta. Vještakinja dr. A. K. je izvršila vanjski i unutarnji pregled mrtvog tijela, te izuzela dijelove unutarnjih organa za potrebe eventualnih bioloških, toksikoloških i drugih vještačenja. Žalbeni navodi baš ničim ne dovode u pitanje točnost, potpunost i stručnost nalaza i mišljenja ove vještakinje. Ošt. J. M. je nađen mrtav u kući, vezanih ruku i nogu. Kod poduzete obdukcije, vještakinja nije na tijelu oštećenika pronašla nikakve obrambene ozljede, dok ozljede krvnih podljeva trbuha i mekog oglavka upućuju da je oštećenik prije smrti zadobio udarce podesnim predmetom u predjelu trbuha i glave. Na temelju vanjskog i unutarnjeg pregleda, patohistološke analize pluća i srčanog mišića u kojem ne nalazi histoloških kriterija svježeg srčanog infarkta, vještakinja je utvrdila da je uzrok smrti začepljenje nosa i usta. Svoj zaključak da je do smrti došlo uslijed ugušenja, vještakinja je, između ostaloga, utemeljila i na pronađenom točkastom krvarenju na spojnici desnog oka, kao i na krvnom podljevu na donjoj strani jezika, a što su sve znakovi koji upućuju da je do smrti došlo ugušenjem. Vještakinja je, razložno, uvjerljivo i po pravilima struke, isključila bilo koji drugi uzrok smrti ošt. J. M., osim ugušenja do kojeg je došlo zatvaranjem usta i nosa oštećenika.

Nasuprot tvrdnji žalitelja, obrana opt. I. Č. kod prvog ispitivanja, pravilno je ocijenjena istinitom, jer drugi izvedeni dokazi izravno potvrđuju vjerodostojnost takve njegove obrane. Tvrdnje opt. Č., da ga je opt. A. kontaktirao nekoliko dana prije počinjenja odnosno kaznenog djela, potvrđuju podaci iz ispisa o kontaktima putem mobitela, koji naposljetku dovode i do susreta optuženika u P.. Iz iskaza svj. A. V. proizlazi da je on, doista, doveo opt. A. u Prelog na sastanak s opt. Č.. Iz ispisa telekomunikacijskih kontakata obojice optuženika je vidljivo njihovo učestalo kontaktiranje, koje je započelo i trajalo kratko vrijeme prije, a naglo prestalo uoči počinjenja odnosno kaznenog djela. Zabilježeni su česti telekomunikacijski kontakti 15., 16. i 17. siječnja 2016. U noći 17. siječnja 2016., u vremenu između 03,38 – 05,21 sati, opt. E. A. je poslao 5 SMS poruka i jednom nazvao opt. I. Č.. Da

se radilo i o druženjima ove dvojice optuženika, proizlazi i iz podataka Policijske postaje Prelog, jer su policijski službenici Policijske postaje V., u dva navrata uoči počinjenja odnosno kaznenog djela, i to 16. siječnja 2016. u 23,15 sati u T. B., te ponovno 17. siječnja 2016. u 02,30 sati u G. K., legitimirali opt. I. Č. i opt. E. A. u vozilu G., plave boje. Tvrdnje opt. Č. da mu je opt. A., prilikom ovih druženja uoči počinjenja kaznenog djela na štetu J. M., opisao kako je već jednom, i to 30. prosinca 2015. bio u kući ovog oštećenog, kada mu je ukrao novčanik sa novcem i bankovnom karticom, sa kojom je kasnije podigao 5.000 kuna, a bio je zaklonjen da ga nadzorna kamera ne bi snimila, potvrđene su sa više dokaza za koje opt. Č. nije ni znao da postoje. Naime, ošt. J. M. je o krađi podnio kaznenu prijavu, a prema prikupljenim podacima na bankomatu P.-a u D. D. sa računa oštećenika, iste te noći, doista je podignuto 5.000 kuna. Počinitelj je i snimljen nadzornom kamerom bankomata, ali se ne može prepoznati jer je bio zaklonjen kišobranom.

Ove činjenice, dodatno, potvrđuju istinitost iskaza opt. Č., da mu je opt. A., priznajući počinjenje tog ranijeg kaznenog djela, predložio da ošt. M. „opljačkaju“, jer on ima saznanja kako oštećenik kod sebe ima 50 000 do 100 000 EUR-a.

Kada se uspoređi sadržaj obrane opt. Č. sa iskazom svjedoka D. O., vidljiva je potpuna podudarnost u opisu mogućeg ulaska počinitelja u kuću oštećenika, preko srušenog krova gospodarske zgrade i tavana po stepenicama koje vode do zaključanih vrata, a što je sukladno i utvrđenjima iz zapisnika o očevidu. Sadržaj obrane opt. Č., u kojoj opisuje izgled kuće, unutarnji raspored prostorija, položaj u kojem je ostavljeno mrtvo tijelo ošt. M., potpuno se podudara sa opisom iz zapisnika o očevidu i sa fotodokumentacijom očevida. Opis unutarnjeg rasporeda kuće s rasporedom namještaja i opis položaja tijela i sredstava kojima je isto bilo vezano, upućuje na zaključak kako samo osoba koja je bila u kući i sudjelovala u počinjenju ovog kaznenog djela, može tako točno opisati mjesto počinjenja, te položaj i izgled tijela oštećenika.

Obrana opt. Č. da je opt. A. vezao ruke oštećeniku i poduzimao radnje radi gušenja oštećenika, dok je on oštećeniku držao noge, neizravno je potvrđena i sudsko-medicinskim vještačenjem o nužnom sudjelovanju dvije osobe kod počinjenja ovog kaznenog djela.

Obranu opt. E. A., kako te noći nije ni izlazio iz svoje kuće, otklonio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja prvostupanjskog suda. Premda su obranu opt. A. potvrdili njegova nevjenčana supruga I. L., majka B. V. i njezin suprug A. V., utvrđeno je kako su njihovi iskazi neistiniti i usmjereni pogodovanju optuženika.

Svjedoci D. Ž. i M. K., čiji su iskazi u bitnom dijelu ocijenjeni vjerodostojnim, ne poznaju opt. I. Č., niti ovaj optuženik poznaje svjedoke i ne zna gdje oni stanuju. Na raspravi su ovi svjedoci iskazali kako je jednog jutra, u siječnju 2016., oko 7,00 sati kod njih došao njihov poznanik, opt. A. „... bio je sav zadihan ..“, i tražio da ga odvezu kući. Kada ga je svj. D. Ž. pitala zbog čega je došao tako rano i što se dogodilo, odgovorio je i upitao „Ništa. Kaj si nešto čula?“. Kada je svjedokinja odvezla opt. A. do njegove kuće, optuženik joj je rekao „Nismo se vidjeli!“ Iako navedeni svjedoci, na raspravi, nisu precizirali datum kada se to dogodilo, pravilan je zaključak kako je to bilo ujutro, nakon počinjenja odnosno kaznenog djela. U prilog takvom zaključku ide sumnjičavo, ranijutarnje pitanje optuženika upućeno svj. D. Ž., kao i upozorenje da ne govori drugima da su se toga jutra vidjeli. U prilog takvom

zaključku ide i navod iz obrane opt. Č., kako je rano ujutro nakon počinjenog kaznenog djela ostavio samog opt. E. A. „... dva ili tri mjesta dalje od D. D., gdje mu je opt. A. rekao da ima pripremljenu naftu da zapali odjeću ...“. Očito se opt. A., nakon uništenja tragova i odjeće, morao nekome obratiti da ga odveze kući, a upravo su o tome i iskazivali svjedoci D. Ž. i M. K.. Istog toga jutro se opt. Č., na putu prema V., zaustavio na benzinskoj postaji u N., i trošio dio novca kojeg su oduzeli oštećeniku. Ovaj je detalj iz obrane opt. Č. potvrđen, kako snimkom video nadzora benzinske postaje u N., tako i sadržajem računa koji mu je tada ispostavljen.

Žalitelj, nadalje, nije u pravu ni kada tvrdi da je „potpuno ignorirana“ činjenica kako je DNA analizom izuzete vlasi pronađene na samoljepivoj traci oko glave ošt. J. M., utvrđen djelomičan DNA profil ženske osobe. Sud je, nasuprot tvrdnji žalitelja, uzeo u obzir i činjenicu kako iz biološkog vještačenja vlasi, pronađenih na ljepljivoj traci kojom je bio omotan oštećenik, proizlazi da je pored vlasi oštećenika, pronađena i jedna neidentificirana vlas koja, prema DNA profilu, upućuje da se radi o osobi ženskog spola. Imajući u vidu iskaz svjedokinje M. V. kako je oštećenik u svojoj kući dolazio u kontakt i s drugim nepoznatim ženskim osobama, ova pronađena neidentificirana vlas, doista, ne dovodi u sumnju da su upravo optuženici počinitelji ovog kaznenog djela. Jednako tako niti poruka pronađena 30. svibnja 2016., u Zatvoru u V. ispod telefona, nema značenje kakvo joj pridaje žalitelj. Ništa relevantno ne upućuje da je netko drugi, osim optuženika, bio na mjestu počinjenja kaznenog djela.

Nasuprot stajalištu žalitelja, na temelju izvedenih dokaza je potpuno i pravilno utvrđeno postojanje svih odlučnih činjenica, te je savjesnom ocjenom dokaza Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, osnovano zaključio da je i opt. E. A. počinio odnosno kazneno djelo.

Nije u pravu opt. E. A. kada se, doduše vrlo općenito, žali zbog izrečene kazne dugotrajnog zatvora, tvrdeći da je odluka o kazni pogrešna „... jer opt. E. A. nije počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret ...“.

Odluka o kazni mora izražavati individualiziranu, zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog kaznenog djela.

Zadatak suda se ne ograničava samo iz zakonskog opisa djela, pravnih formulacija i činjeničnog učina kreirati konkretno ostvareno kazneno djelo, već izabрати vrstu i mjeru kazne koja će optimalno odgovarati svrsi kažnjavanja. Uloga suda se, pri tome, ne svodi samo na mehaničko posredovanje između slova zakona i stvarnosti. Zakonodavac, generalizirajući svrhu kažnjavanja, nastoji obuhvatiti neodređen broj slučajeva i sažeti ih u opće pravilo. Sud, u svakom pojedinom slučaju, konkretizira opće pravilo i deduktivnim postupkom stvara zaključke potrebne za pravilnu odluku o vrsti i mjeri kazne.

Određujući vrstu i mjeru kazne koju će primijeniti, sud uzima u obzir okolnosti koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža za počinitelja kaznenog djela, a osobito stupanj krivnje, pobude iz kojih je kazneno djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede kaznenim djelom zaštićenog dobra, okolnosti u kojima je kazneno djelo počinjeno, okolnosti u kojima je počinitelj živio prije počinjenja kaznenog djela i usklađenost njegovog ponašanja sa zakonima, okolnosti u kojima živi i njegovo ponašanje nakon počinjena kaznenog djela, te

ukupnost društvenih i osobnih uzroka koji su pridonijeli počinjenju konkretnog kaznenog djela.

Prvostupanjski sud je opt. E. A., olakotnim, cijenio njegovu relativno mladu životnu dob i činjenicu da je otac jednog maloljetnog djeteta, o kojem je brinuo. Otegotnim je cijenio njegovu, dosadašnju, osuđivanost u desetak navrata zbog, pretežno, kaznenih djela teških krađa, te izostanak bilo kakve emotivne reakcije i empatije na smrt ošt. J. M.. Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, dodatno je opt. E. A., otegotnim, cijenio bezobzirnost i izuzetnu upornost prema oštećeniku, kojeg su optuženici zatekli u snu i zajedničkim snagama svladali, pristajući da oštećenika usmrte, do čega je u konačnici i došlo.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, nalazi da su u drugostupanjskoj presudi pravilno utvrđene i ispravno ocijenjene sve okolnosti relevantne za zakonitu odluku o vrsti i mjeri kazne. Odmjerenom kaznom dugotrajnog zatvora u trajanju dvadeset i pet godina, moći će optimalno ispuniti zahtjevi kako generalne tako i specijalne prevencije.

Ispitujući drugostupanjsku presudu po službenoj dužnosti, u skladu s čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao trećestupanjski sud, nije našao da bi bila ostvarena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka, na koju se pazi po službenoj dužnosti, niti povreda kaznenog zakona na štetu optuženika.

S obzirom na izloženo, a primjenom čl. 490. st. 2. u svezi čl. 482. ZKP/08. presuđeno je kao u izreci.

Zagreb, 20. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Ileana Vinja, v. r.